

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie składania kaucji przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń, działające na obszarach b. Monarchji Austro-Węgierskiej, wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 28 patentu ces. z dnia 26 listopada 1852 r. (austr. Dz. U. P. № 253) i art. 25 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelných z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. K. P. № 1, poz. 1), oraz w myśl § 17 rozp. austr. Ministrów Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Handlu i Skarbu z dnia 5 marca 1896 r. (austr. Dz. Ust. P. № 31) zarządza się co następuje:

§ 1. Zagraniczne zakłady ubezpieczeń, działające na obszarach b. Monarchji Austrjacko-Węgierskiej, wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej, na zabezpieczenie umów, zawartych na tych obszarach mają składać kaucję w myśl niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Kaucja obejmuje:**I. W dziale ubezpieczeń życiowych:**

- a) rezerwę składek wraz z przeniesieniem składek, przypadającą na portfel polski (§ 1), obliczoną na koniec ostatniego roku sprawozdawczego, oraz
- b) kwotę, którą każdorazowo dla poszczególnego zakładu ubezpieczeń oznaczy urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

II. W działach ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności prawnej:

- a) conajmniej połowę składek zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1, oraz
- b) kwotę, którą każdorazowo oznaczy urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

III. W dziale ubezpieczeń przewozowych:

conajmniej jedną czwartą część składek, zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1.

IV. W innych działach ubezpieczeń:

conajmniej połowę składek zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1.

Przy ustalaniu wysokości kaucji nie potrąca się udziału reasekuratorów.

Kaucja dla każdego poszczególnego działu ubezpieczeń nie może wynosić mniej niż 400.000 mk.

Zastrzega się wyznaczenie w poszczególnych wypadkach kaucji, przekraczającej normy zawarte w niniejszym artykule.

§ 3. Wysokość kaucji ustala corocznie urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń na podstawie danych z końca ubiegłego roku sprawozdawczego, przyczem oszacowuje na nowo walory złożone tytułem kaucji wedle kursu giełdowego, przy końcu ubiegłego roku.

Dane potrzebne do ustalania kaucji oraz plan pokrycia kaucji winny być dostarczane urzędowi nadzoru nad zakładami ubezpieczeń wraz ze zwyczajnym sprawozdaniem za ubiegły rok, w każdym razie nie później niż 30 kwietnia. W ubezpieczeniach życiowych winien odnośny rzeczoznawca (aktuarjusz) stwierdzić prawdziwość obliczenia rezerwy składek i przeniesienia składek.

W razie nieprzedłożenia w terminie danych potrzebnych do ustalenia wysokości kaucji urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń oznaczy wysokość kaucji według swego uznania. W tym wypadku kaucja musi być złożona w gotówce.

§ 4. Pokrycie kaucji (§ 3 ust. 1) winno nastąpić w ciągu dwóch miesięcy po zakomunikowaniu zakładowi ubezpieczeń jej wysokości.

Kaucja może być złożona w gotówce, w walorach, mających pupilarne bezpieczeństwo na obszarach wymienionych w § 1 lub w wierzytelnościach zabezpieczonych hipotekami, posiadającymi bezpieczeństwo pupilarne.

Pożyczki i zaliczki polisowe zalicza się na poczet kaucji.

§ 5. Urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń rozstrzyga czy zaofiarowane pokrycie jest odpowiednie i w jakiej wartości należy je przyjąć.

Przy wierzytelnościach zabezpieczonych hipotecznie zakład ubezpieczeń jest obowiązany wykazać przy pomocy urzędowych dokumentów i opinii rzeczoznawców, że wierzytelność taka ma pupilarne bezpieczeństwo.

§ 6. Depozyty gotówkowe i papiery pupilarne mają być złożone w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej z oznaczeniem ich przeznaczenia.

Wymiana lub zwrot tych depozytów wymaga zezwolenia urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Przy pokrywaniu kaucji wierzytelnościami hipotecznie zabezpieczonymi należy w księdze hipotecznej zastrzedz, że odnośna wierzytelność nie może uleść żadnej zmianie, bez zezwolenia urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Urzędowy odpis takiego zastrzeżenia należy przedłożyć urzędowi nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Koszta zdeponowania kaucji i administrowania nią ponosi zakład ubezpieczeń.

Urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń może zażądać zastąpienia przyjętego pokrycia kaucji innym, jeżeli pewność pokrycia stanie się wątpliwą.

§ 7. W razie niepokrycia kaucji w ciągu dwóch miesięcy po zakomunikowaniu zakładowi ubezpieczeń jej wysokości nastąpi zakaz działalności akwizycyjnej zakładu na obszarach oznaczonych w § 1.

§ 8. Kaucję w myśl niniejszego rozporządzenia ma się złożyć po raz pierwszy za rok 1921. Dane potrzebne do ustalenia kaucji za r. 1921 wraz z planem pokrycia należy przedłożyć do 31 maja 1922 r. W razie niezastosowania się do niniejszego postanowienia wejdą w życie postanowienia § 3 ust. 3.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 9 lutego 1920 r. (Dz. U. R. P. № 24, poz. 145).

Minister Skarbu:

Michalski